

ОЗНАКИ *часу*

ПОВЕЛИТЕЛІ ЧАСУ

Останній час

с. 4

с. 10

Створені
для вічності

с. 14

СЛОВО РЕДАКТОРА

«Чоловік –
як трава
дні його,
немов цвіт
польовий –
так цвіте він»
(Псал. 102:15).

Найдефіцитнішим і найдорожчим товаром на ринку життя сьогодні є ... ні-ні! Не інформація, а час. Погодьтеся, адже саме його катастрофічно не вистачає на важливе і потрібне, і так багато витрачається на марне і другорядне. Він біжить, іде, тече, спливає – одним словом, не стоїть на місці.

Ми намагаємося йти в ногу з часом, не відставати від модних тенденцій, купуємо новинки техніки і всіляко намагаємося використовувати його в своїх цілях. Як гриби після дощу, з'являються нові школи з управління часом, проводяться тренінги та майстер-класи. Розумна людина в XXI столітті повинна вміло розпоряджатися своїм часом, «вичавлюючи» максимум користі з кожної хвилини. На запитання: «Коли зустрінемося?» – все частіше можна почути: «Зараз подивлюся в розкладі» ... Начебто і нічого поганого, але якось сухо і холодно це звучить. Керувати часом потрібно і важливо, але дуже хотілося б при цьому не втрачати тепла відносин, залишаючи у своєму щільному графіку місце спонтанності. Адже іноді потрібно просто відкласти всі справи і піти пограти з дитиною, провести вечір з чоловіком (дружиною), відвідати батьків і бабусю з дідусям. Справи будуть завжди і нікуди не подінуться від нас, а близькі, на жаль, не вічні. Чому б саме зараз, читаючи ці рядки, не відірватися і не набрати заповітний номер телефону? Сказати хоча б пару слів: я думаю про тебе, сумую, люблю. Це буде найціннішим вкладенням часу у Вашому житті!

У Біблії, Джерелі Божественної мудрості, є один дуже мудрий текст: «Отож, уважно слідкуйте, щоб поводитися не як немудрі, але як мудрі, цінуючи час, бо дні лукаві» (Ефес. 5:15, 16). Безцільне проведення часу, витрачені даремно хвилини ніколи вже не повернути і не надолужити. Бог довірив нам в управління один із найважливіших ресурсів на Землі, і Він хотів би, щоб ми вчилися в Нього правильно його використовувати. Складаючи свій розклад, графік дня і список «Що потрібно зробити», згадайте про Хранителя часу і попросіть у Нього мудрості. Результати не розчарують – перевірено на досвіді багатьма людьми.

І ще один важливий момент: добрі справи, хвилини спілкування з рідними, читання улюбленої книги та відпочинок теж входять до комплекту «Час». Без них цей подарунок Небес буде неважливим і не таким, яким хоче його бачити Бог. Дуже важливо вміти приймати і правильно використовувати подарунки Божі. Сьогодні саме той день, коли ми з вами можемо почати жити по-новому, навчаючись правильно розпоряджатися часом.

Бережіть Ваш час, Божих благословень!

З М І С Т

4 Повелителі часу

Еллен Уайт

6 Дві краси

Олександр Богданенков

10 Останній час

Павло Шипко

12 Час

Дар'я Лугова

13 Верую (вірш)

14 Створені для вічності

17 Як подолати втому?

Джордж Вандеман

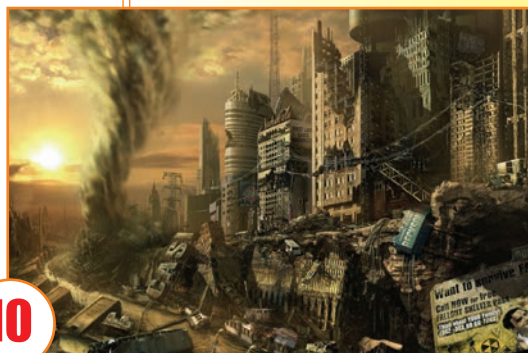
21 Затримай подих (притча)

22 Чи існують ангели?

Алехандро Буйон

4

10

17

Відповідальний за випуск
директор видавництва
Василь Джулай

Головний редактор
Лариса Качмар

Редакційна колегія:
В. В. Алексеєнко
Л. Т. Волощук
П. І. Кирилюк

Над номером працювали:
Ростислав Стасюк
Марія Бадардінова

Коректура
Людмили Шаповал

Художній редактор
Тетяна Романко

Верстка
Тетяни Романко

Відповідальна за друк
Тамара Грицюк

Реєстраційне свідоцтво
№ 51 KB від 10 вересня 1993 р.

Здано в набір 15.01.2012
Підписано до друку 1.02.2012
Формат 60x84 1/8.
Папір крейдяний.
Офсетний друк. Ум. друк. арк. 1,8.
Наклад 2300 прим.
Друкарня видавництва
«Джерело життя».

Адреса редакції:
04107, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-а
Телефон: 428-84-38

© 2012, журнал
«Ознаки часу»

За матеріалами
книги Е. Уайт
«Наочні уроки Христа»

ПОВЕЛИТЕЛІ ЧАСУ

Дорослішаючи, людина починає сама керувати багатьма речами у своєму житті. Однією з них є час. Нам здається, що ми самі володіємо своїм часом і можемо використовувати його, як ми вважаємо за потрібне. Чи справді це так?

Наш час належить Богові. Він керує кожною миттю нашого життя, і нашим найсвятішим обов'язком є використання цього дару для Його слави. Про жоден талант, який ми отримали від Нього, нам не доведеться так суворо звітувати, як про використання подарованого нам часу.

Цінність часу незмірна. Христос уважав кожний момент дорогоцінним, таким же повинні вважати його і ми. Життя надто коротке, щоб марно витрачати його. У нашому розпорядженні лише небагато днів випробування, аби приготуватися до вічності. У нас немає часу, щоб його марнувати, проводити його в егоїстичних задоволеннях, потурати гріху. Саме зараз ми повинні формувати характер для майбутнього безсмертного життя.

Подарований нам час має використовуватися з користю. Час, витрачений надаремно, компенсувати неможливо. Ми не можемо повернути назад жодної миті. Єдиний шлях, яким ми можемо хоч якось відшкодувати збитки, – використовувати час, що залишився, якомога краще, співпрацюючи з Богом

для здійснення Його величного Плану спасіння.

Якщо хтось так чинить, у ньому відбувається перетворення характеру. Він стає сином Бога, членом царської сім'ї, дитиною Небесного Царя. Він гідний бути другом ангелам.

Кожна мить життя матиме наслідки у вічності. Ми повинні стояти, як солдати на варті, готові служити за першим покликом. Хто знає, чи матимемо ми ще одну можливість сказати слово життя для душі, котра потребує цього, можливість, яку маємо сьогодні, саме тепер. Бог може в будь-який час сказати людині, якій ми не встигли допомогти: «Цієї ночі душу твою зажадають від тебе» (Луки 12:20), і через нашу байдужість вона може бути неготовою. Як же ми дамо звіт Богові великого судного дня?

Життя надто важливе, щоб підпорядковувати його земним цілям, перетворювати на коловорот турбот про речі мізерні у порівнянні з вічністю. Але Бог покликав нас служити Йому і в життєвих справах. Старанність у цій праці є такою ж невід'ємною частиною правдивої релігії, як і посвячення. Біблія не схвалює неробство. Це найбільше прокляття, що уражає наш світ. Кожна справді навернена людина буде старанним працівником.

Наш успіх у набутті знань та розвитку розумових здібностей зумовлюється тим, як ми використовуємо

наш час. Розвиткові інтелекту не можуть перешкодити бідність, скромне походження чи несприятливе оточення. Потрібно лише цінувати, як скарб, кожний момент часу. Кілька моментів тут і кілька там, змарнованих у пустій розмові; ранні години, так часто проведені в ліжку; час у поїздах у трамваї чи потязі або чеканні на станції; хвилини, витрачені на очікування їжі або тих, що запізнюються на призначену зустріч. Якби під рукою була книга і ці відрізки часу були використані для навчання, читання або роздумів, – чого тільки не можна було б зробити! Рішучість у досягненні мети, наполегливість у праці й ретельна економія часу дадуть людям можливість здобути знання та виховати дисципліну розуму, що зроблять їх здатними обіймати майже будь-яку впливову, важливу посаду.

Обов'язок кожного християнина – привчати себе до порядку, старанності, швидкого вирішення справ. Немає жодного вибачення будь-якій повільній невмілій роботі. Якщо людина постійно в роботі, проте вона залишається незавершеною, значить розум і серце не віддані їй. Хто повільний у роботі і приносить збитки, той має усвідомити, що ці вади потрібно виправити. Йому слід вправляти розум, плануючи так використати час, щоб одержати найкращі результати. Організований методичний підхід дозволить одним виконати за п'ять годин те, на що в інших піде десять. Деякі постійно зайняті домашньою роботою не тому, що в них її так багато, натомість вони не планують так, аби економити час. Своєю повільністю, зволіканням вони створюють велику роботу з малої. Однак усі, хто захоче, можуть перемогти ці звички метушливості й повільності. У своїй роботі необхідно поставити певну мету. Визначивши, скільки часу потрібно для певного

Бездіяльність, безцільність відчиняють двері для тисячі спокус. Погані товариства, згубні звички розбещують розум і душу, унаслідок чого людина збирає врожай як для цього життя, так і прийдешнього.

завдання, докладіть усіх зусиль, аби завершити його в зазначений час. Тренування сили волі змусить руки рухатися спритніше.

Через брак наполегливості, нездатності опанувати собою люди залежать від стереотипів неправильної поведінки; розвиваючи свої здібності й зміцнюючи силу волі, вони можуть навчитися виконувати свої обов'язки якнайкраще. І тоді вони будуть потрібними всюди. Їх будуть високо цінувати, бо вони того варті.

Багато хто з дітей та молоді надаремно витрачають той час, який можна було б використати для виконання домашніх обов'язків, виявляючи в такий спосіб любов до батька й матері. Молодь могла б узяти на свої дужі плечі чимало обов'язків, які хтось має нести.

Життя Христа з ранніх років було насичене серйозними справами. Він жив не для того, щоб догоджати Собі. Він був Сином Вічного Бога, однак працював у теслярській майстерні разом зі своїм батьком Йосипом. Його ремесло мало особливе значення. Христос прийшов у наш

світ як Будівничий характеру, уся його праця була досконалою. Свою світську роботу Він здійснював з такою ж досконалістю, як і працю над людськими характерами, котрі перетворював Своєю Божественною силою. Він – наш приклад.

Батьки повинні навчати своїх дітей цінувати і правильно використовувати час. Навчайте їх, що праця для Божої слави та благословення людей гідна наполегливих зусиль. Навіть у свої ранні роки діти можуть бути місіонерами для Бога.

Батьки не можуть припустити більшого гріха, ніж дозволяти своїм дітям нічого не робити. Діти скоро привчаються любити неробство і виростають ледачими, безпорадними людьми. Ставши достатню дорослими, аби самостійно заробляти на життя, і знайшовши роботу, працюють ліниво й байдуже, однак очікують такої платні, як за повноцінну роботу. Між цим класом працівників і тими, хто усвідомлює необхідність бути вірним управителем, існує величезна різниця.

Ледаче, недбале ставлення до світської роботи поширяться і на релігійне життя, адже така людина стає непридатною до будь-якого корисного служіння для Бога. Багато хто завдяки старанній праці могли б стати благословенням для світу, проте знівечили себе через неробство. Бездіяльність, безцільність відчиняють двері для тисячі спокус. Погані товариства, згубні звички розбещують розум і душу, унаслідок чого людина збирає врожай як для цього життя, так і прийдешнього.

Якою б не була наша робота, Слово Боже навчає: «...у наполегливості не лінуйтеся, духом палайте, Господеві служіть». «Все, що в силі чинити рука твоя, теє роби», знаючи, «що від Господа одержите нагороду – спадщину; адже Господеві Христові служите!» (Римл. 12:11; Екл.9:10; Колос.3:24).

Олександр Богданенков

ДВІ КРАСИ

Дивно, чому на величезному рекламному щиті, що закликає купити хорошу керамічну плитку італійського виробництва, зображений не плиточник-облицювальник зі шпателем у руці, а напівроздягнена дівчина? І чому нову модель автомобіля «Рено» рекламує, скажімо, не Михаель Шумахер, а якась фотомодель у міні-спідниці? Здається, відповідь очевидна. Молода симпатична леді, що б вона не закликала придбати, заохочує краще, ніж будь-хто інший. У чому ж причина цієї закономірності? Що підкуповує в такій рекламі? Чому фотомодель за кермом нового автомобіля виглядає значно переконливіше, ніж кількарізковий переможець «Формули-1»?

Відповідь на всі ці запитання приховується в одному загадковому слові – «краса». З одного боку, вона збуджує у людській душі все найкраще: шляхетність, честь, гідність і відвагу, її таємнича влада робить слабку людину сильною, а боягузливу – сміливою. Але, з іншого боку, краса народжує згубну пристрасть, що руйнує серцевину людської особистості; розважлива втрачає розум, а зряча стає сліпою. Як зрозуміти це таємниче протистояння, де, з одного боку, краса може стати прелюдією міцного шлюбного союзу чоловіка й жінки, заставою їхньої вірності одне одному, а з іншого – згубним знаряддям,

Кожний, кому дане життя, стає перед неминучістю вибору між «ідеалом Мадонни» й «ідеалом Содомським».

що розриває на шматки виткане Богом полотно сімейного життя?

Один із героїв Достоевського, закоханий до нестями Митя Карамазов якось у сповіді свого гарячого серця зізнається братові Альоші: «Краса – це страшна й жахлива річ! Страшна, тому що невизначена, а визначити не можна, тому що Бог загадав лише загадки. Тут береги сходяться, тут усі протиріччя разом живуть... інша, вища навіть серцем людина і з розумом високим, починає з ідеалу Мадонни, а закінчує ідеалом Содомським. Ще страшніше: хто вже з ідеалом Содомським у душі не заперечує й ідеалу Мадонни... Що розуму представляється ганьбою, те серцю – суцільною красою. Чи у Содомі краса? Вір, що в Содомі вона й сидить для величезної кількості людей, – знав ти цю таємницю чи ні? Жахливо те, що краса є не лише страшною, але й таємничою річчю. Тут диявол з Богом бореться, а поле бою – серця людей».

Цій таємничій боротьбі двох ідеалів присвячено багато сторінок Біблії. У Священному Писанні краса дуже часто розглядається в контексті людської зовнішності. Ось як, наприклад, книга Буття характеризує Рахіль: «Рахіль була гарного стану та вродливого вигляду» (Бут. 29:17), такі ж слова записані й про Йосипа: «Йосип був гарного стану та вродливого вигляду» (Бут. 39:6). Ось як автор книги Самуїла описує Давида: «Він – рум'яний, із

гарними очима та хорошим стану» (1Сам. 16:12), а про Естер в однойменній книзі написані наступні слова: «Ця дівчина була хорошої постави та вродливого вигляду» (Естер 2:7). Священне Писання говорить подібне й про дружину Авраама Сару: «вона [була] жінка дуже вродлива» (Бут. 12:14), також про Даниїла і його друзів, які були у вавилонському полоні, сказано, що «їхній вигляд виявився кращим, і вони були здоровіші на тілі, аніж усі ті юнаки, що їли царську їжу» (Дан. 1:15).

Але не завжди краса постає перед нами як благо. Пророк Єзекиїль у пісні про царя Тирського констатує невтішний діагноз, причиною якого була краса: «Стало високим твоє серце через красу твою» (Єзек. 28:17). А через мудрого Соломона Бог говорить: «Краса – то омана, а врода – марнота» (Прип. 31:30) і ще: «Золота сережка в свині на ніздрі – це жінка гарна, позбавлена розуму» (Прип. 11:22).

Що б ми не думали, що б не говорили, як би не поводитися, але кожен із нас перебуває в епіцентрі цієї всесвітньої боротьби. Почуття краси, яким ми наділені згідно з Божим задумом, може втілитися в нашому житті в одному з двох ідеалів: або в «ідеалі Мадонни», або в «ідеалі Содомському», і втілення це неминуче.

«Краса – то омана, а врода – марнота, жінка ж богобоязна – вона буде хвалена!» (Прит. 31:30)

Рабини говорили, що Бог «з материнською дбайливістю власноручно заплів волосся Єви перед тем, як уперше показати її Адаму», а потім обвінчав їх. Далі краса «ідеалу Мадонни» була виявлена в непорухному єднанні чоловіка й жінки, «то вже буде не два, а одне тіло» (Матв. 19:6). І єдність це, єдність намірів і бажань, єдність любові й волі, єдність душ і тіл була скриплена печаткою Божественного благословення: «Що Бог спарував, людина хай не роз'єднує» (Матв. 19:6).

Говорячи про «ідеал Мадонни», не можна не згадати настанови апостола Петра, у якій

Згідно з Божим задумом, зовнішня краса, що помітна вже при першому погляді, повинна бути єдина з внутрішньою красою, яка прихована від людських очей.

У багатьох давніх народностей краса обожнювалася. Наприклад, давньогрецька богиня краси Афродіта посідала одне з чільних місць у пантеоні і входила до дванадцяти великих олімпійських богів. Однак культ краси в Стародавній Греції був культом розбещеності, що зрощує у людях «Содомський ідеал».

Згідно з античним міфом, Афродіта була одружена з Гефестом, який був найумілішим майстром серед богів, однак не був наділений красою, й Афродіта раз у раз зраджувала своєму кульгавому чоловікові.

Содомський ідеал краси пропагується всіма язическими релігіями. У гімні єгипетській богині краси Ісиді сказано: «Я – блудниця і свята», подібно й фінікійська богиня краси Астарта, що згадується в Біблії, шанувалася як покровителька блудниць, а ім'я римської богині краси Венери дало назву цілій низці сучасних хвороб. Загалом, як бачите, Содомський ідеал був досить широко розповсюджений у давнину.

На відміну від язических релігій, Священне Писання проголошує інший ідеал краси. Перша книга Біблії, книга Буття, вже в першому розділі вісім разів дає оцінку всьому тому, що виходить із-під рук Творця: «І побачив Бог світло, що добре воно, – і Бог відділив світло від темряви» (Бут. 1:4). Так що краса – це властивість Божественної природи, суть усього творіння: «Усе Він прегарним зробив свого часу» (Екл. 3:11).

він розкриває поняття краси зі зворотного боку: «Хай окрасою для них буде не зовнішнє, не заплітання волосся та навішування золота чи прикрашання одягу, а прихована сердечна людина, в нетлінності лагідного і мовчазного духа, що є дорогоцінним перед Богом» (1 Петра 3:3,4). Зміст апостольських слів можна проілюструвати на прикладі подарунка. Зі смаком оформлена коробочка, в яку покладено подарунок, – це ще не все; куди значно важливіше те, що знаходиться всередині красивого згортка. Варто пам'ятати, що зовні привабливий, апетитний фрукт може виявитися усередині гнилим.

Осмислюючи таємницю краси, так гостро озвучену в романі «Брати Карамазови», Достоевський написав у своєму записнику: «Краса дається жінці спочатку, щоб прив'язувати чоловіка, тому що моральний зв'язок ще слабкий. Потім і не потрібно вже краси, люблять жінку, тому що зживуться душами». Як би ви не поставилися до слів класика російської літератури, однак доля правди в них є. Згідно з Божим задумом, зовнішня краса, що помітна вже при першому погляді, повинна бути єдина з внутрішньою красою, яка прихована від людських очей. Цей гармонійний зв'язок і складає «ідеал Мадонни», адже закономірно очікувати, що в красивій коробці, в яку запаковано подарунок, знаходиться щось не менш прекрасне, в свою чергу порушення цієї гармонії неминуче призводить до «ідеалу Содомського».

Генрік Сенкевич у своєму романі Quo vadis зміг дуже тонко й точно зобразити обидва ідеали. Лігія, уроджена Лідійська цариця, що стала прийомною дочкою одного впливового римського полководця, була надзвичайно вродливою. Ось якою з'являється вона в очах одного з найулюбленіших філософів Нерона, його друга й радника Петронія, людини, яка дуже цінувала красу: «Він усе побачив і все оцінив: і рожеве личко, що нібито світиться, і свіжі, ніби для поцілунку складені, губки, і блакитні, як морська лазур, очі, й алебастрову білизну чола, і пишне темне волосся, що

хитності Божественного задуму, пішовши на компроміс із гріхом, він, крок за кроком, непомітно для жертви тягне її в смертельну пастку. Незважаючи на всю свою важливість, на висоту свого становища, ця жінка, що не знала сорому, перебувала в постійному страху перед бумерангом мінливої подібної язичеським богам долі. «Ревниво оберігаючи свою красу й владу, Пoppея жила в постійній тривозі, що якась щаслива суперниця може погубити її так, як сама вона погубила Октавію».

«Хай окрасою для них буде не зовнішнє, не заплітання волосся та навішування золота чи прикрашання одягу, а прихована сердечна людина, в нетлінності лагідного і мовчазного духа, що є дорогоцінним перед Богом» (1 Петра 3:3,4).

відливає на звивинах бурштином або коринфською міддю, і струнку шию, і божественну лінію плечей, і всю її гнучку, тонку фігуру, юну й свіжу, як травневий день, що як квітка, яка тільки що розпустилася». При всій своїй красі Лігія була неймовірно скромна, її юне серце не знало розпустити, тому що воно цілком було віддане Заповідям Божим і вченню Ісуса. І навіть усупереч глибокій аморальності, що повсюди панує в Римській столиці, дівчина залишалася такою ж скромною, лагідною й чистою. Вона не виставляла своєї краси на загальний огляд, немов товар, який викладають на продаж, не торгувала своїми душею й тілом, щоб піднятися соціальними сходами якнайвище або вийти заміж за когось значнішого або багатшого. Лігія берегла свою красу для того єдиного, якого визначить для неї Бог. Саме такий «ідеал Мадонни».

Одного разу в будинку Нерона, побачивши Пoppею, дружину імператора, жінку надзвичайної вроди, Лігія була здивована тим, що про настільки прекрасну жінку ходили настільки огидні чутки: «Ніколи в житті Лігія не бачила подібної краси, тому дуже важко вірила своїм очам – адже Пoppея Сабіна була однією з найрозпусніших жінок Риму. Лігія чула, що Пoppея змусила імператора вмертвити матір і дружину...». «Содомський ідеал» не починається з волаючої аморальності, але одного разу засумнівавшись у непо-

З того самого моменту, коли в досконалий світ проник гріх, і до цієї пори два ідеали краси борються за людину. І кожний, кому дане життя, стає перед неминучістю вибору між «ідеалом Мадонни» і «ідеалом Содомським». Кожна людина, будь-то чоловік чи жінка, вибирає, чи служити йому Єдиному Істинному Богові, чи відповідати Його задуму або ж віддати себе у владу ворога й стати безвладною маріонеткою в його брудних руках. І вибір цей пронизує всі сфери нашого життя, прагнемо ми того чи ні, визнаємо ми це чи ні, «тут диявол з Богом бореться, а поле бою – серця людські». Тільки ось у сучасному світі запитання: «На чийому боці ти?» – звучить значно гостріше, ніж у минулі часи!

Чи чули ви що-небудь про кінець світу? Думаю, так. А що ви самі про це думаєте? Як ви реагуєте, коли чуєте про жахливі лиха, котрі трапляються кожного тижня? Землетруси, урагани, пожежі, повені – що для вас означають ці події? Більшість людей їх боїться. Жахливі катастрофи, у яких гинуть люди і нищиться майно, стрімко змінюють одна одну. Як часто ми чуємо про них! На перший погляд, ці біди здаються своєрідними сплесками неконтрольованих сил, але в них можна прочитати Божий намір. Це один з тих засобів, за допомогою яких Він намагається змусити людей усвідомити небезпеку, яка їм загрожує. Давай-те задумаємося над цим.

Останній час

**Павло Шипко,
пастор**

З 1 жовтня 2011 року народився семимільярдний житель Землі. Це Петро Ніколаєв із Калінінграда. Хлопчику пощастило – мер міста вручив йому (звичайно, передав через батьків) ордер на нову квартиру. Думаю, що в житті на нього чекає ще немало сюрпризів, і ми розуміємо, що не всі вони будуть приємними. Секретар ООН прокоментував цю подію так: «Нова людина народилася у цей суперечливий світ, де достатньо їжі, тому що багато людей викидають залишки продуктів, але в той же час багато людей страждають і помирають від голоду». Злидні, хвороби, самотність, втрата близьких людей, страшна боротьба за виживання – це неповний перелік проблем і труднощів, що чекатимуть на маленьку людину, яка прийшла в цей «суперечливий» світ. І, на жаль, лише деякі люди замислюються над сенсом свого життя та всього того, що відбувається навколо. Навіть інтелегентні й освічені люди мало цікавляться духовними питаннями. Покриті пилом Біблії чекають, коли їхні господарі нарешті почнуть їх використовувати за призначенням. Багато людей питають: «Якщо Бог є любов, якщо Він добрий, то чому в

цьому світі так багато зла?» – але чомусь не шукають відповіді. Адже від правильного розуміння цього питання інколи залежить доля людини. Біблія каже, що першими згрішили не Адам і Єва, і гріх зародився не на нашій Землі. Перший бунт виник на Небі в серці ангела на ім'я Люцифер. Нині він має інші імена: «обмовник» (грецькою мовою – «диявол») і «ворог» (на івриті – «сатана»). Через непослух перших людей сатана отримав владу на планеті Земля, і Біблія називає його «князем цього світу». Як багато проблем він створив і продовжує це робити на нашій стражденній планеті.

Отрута обману і ворожнечі проти Божого правління знищили третю частину ангелів і тепер продовжують губити мільйони людей! Як довго буде тривати правління ворога на нашій Землі? Чи покладе Бог кінець злу та насильству? Коли ж Він знищить «князя цього світу»? У молитві «Отче наш» є такі слова: «Нехай прийде Царство Твоє...». Іншими словами це звучить так: «Господи, я дуже хочу, щоб закінчилось правління сатани і прийшов кінець існуванню цього грішного світу. Нехай нарешті прийде Твоє царство і, будь ласка, нехай воно настане швидше». Петро Ніколаєв та багато інших дітей (і дорослих!) ще не

моляться такими словами. Вони ще не пізнали наслідків гріховного життя і не зрозуміли, що біль, страждання і смерть – це доля кожного, хто народився. А може, і зрозуміли та не бачать виходу. Але вихід є!

Близько 20 років тому я зустрів одного віруючого чоловіка. Після розмови він запросив мене «почаювати» – у Царстві Небесному протягом п'ятиста років. «Оце так дивак», – подумав я. Ніби читаючи мої думки, він запитав: «А ти хіба не віриш у Бога?». «Вірю», – відповів я. Тоді він продовжив: «А ти чув про Другий прихід Христа, адже про цю подію Біблія пише дуже багато?». Я відповів, що чув, хоча мені було дуже соромно, адже Біблію я не читав. І тоді я задумався, а якщо Христос і дійсно прийде вдруге, а я не готовий до цієї події? Ось це і є та загроза, про яку я згадував на початку статті. Небезпечно прожити життя в марноті, турботах і гріхах, не задумуючись про його справжній сенс. Не варто зволікати з прийняттям важливих рішень, адже другого шансу може й не бути. Небезпечно забути, що життя – це лише випробувальний термін, необхідний для того, щоб приготуватися до вічного життя. Як можна вірити в Бога, але не шукати Його, не просити Його керівництва для щоденного життя і не вірити в існування вічного життя? Якось Христос сказав: «Однак, як прийде Людський Син, то чи знайде Він віру на землі?» (Луки 18:8) Апостол Павло продовжує цю думку: «...Так і Христос... другий же раз з'явиться не задля гріха, а тим, що очікують Його на спасіння через віру» (Євр. 9:28). Господь прийде до тих, хто чекає на Нього. І цю вістку я передусім приймаю для себе. Чи усвідомлюю я, що сенсом мого життя є приготування до життя на небесах? Чи молюся свідомо: «Нехай прийде Царство Твоє». Чи вірю в Другий прихід Христа і воскресіння мертвих? Чи насправді я чекаю кінця цього грішного світу?

Одного молодого чоловіка запитали: «Які твої плани на майбутнє?». Він відповів: «Спочатку – здобути освіту». «А потім?». «Влаштувати-

ся на хорошу роботу». «А далі?». «А там сім'я, напевно...». «Ну а потім?». «Думаю, що в нас будуть діти». «А далі?». «Як у всіх, внуки». «А потім?». «Пенсія, старість». «А далі?». «Не хочеться думати про це, але, звичайно, я помру». «А потім?». «Я не думав про це. Нехай Бог вирішує».

А як ти думаєш, дорогий читачу, що далі очікує людину? Адже для Бога людина – не добриво, у Його планах для тебе є подарунок – вічне життя. Лукавий нашіптує людям, що наше життя – це все, що ми маємо. А якщо людина і вірить в Бога, то сатана переконує її, що не потрібно готуватися до вічності, тому що Господь сам визначає долю кожного. Я вірю, що моя вічна доля, в першу чергу, залежить від мого рішення, а Бог на суді лише погодиться з тим

**«Тому й ви будьте
готові, бо Син Людський
приходить у ту годину,
про яку й не думаєте»
(Матв. 24:44).**

вибором, який зробив я. Моє життя, слова, вчинки та навіть думки будуть свідками мого вибору.

Біблійні пророцтва збуваються на наших очах. Через різні катаклізми та аномалії природа попереджає нас, що цей світ наближається до свого кінця. Замість дружби – зрада, замість правди – обман, замість любові – розбещення, замість сім'ї – спільне проживання, замість гостинності – відчуження, замість миру – війна, а замість довіри Богу – формалізм. Збувається пророцтво апостола Павла: «...В останні дні настануть тяжкі часи. Бо люди будуть самолюбні, грошолобні, чванливі, горді, наклепники, батькам неслухняні, невдячні, нечестиві, недружелюбні, непримиренні, обмовники, нестримані, жорстокі, що не люблять добро, зрадники, нахабні, бундючні,

що більше люблять розкоші, ніж Бога, які мають вигляд благочестя, але сили його відреклись» (2 Тим. 3:1–5). Суть істинної релігії спотворена. Сатана переконав людей, що Бог жорстокий і не любить їх, а Його Закони є тягарем для нас. Він запевнив, що церковні обряди важливіші, ніж особисті стосунки людини з Богом, а любити всіх людей не є обов'язком християнина. Сатана чудово розуміє, що дні його злічені, і він робить усе, щоб з ним загинули всі люди. Саме диявол навіює думку, що ми ще встигнемо прийти до Христа, не варто поспішати, ми маємо ще багато часу. Таким чином, багато людей помирає, так і не приготувавшись до вічності.

У той час як наша країна продовжує готуватися до проведення чемпіонату Європи з футболу, деякі ентузіасти розповсюджують моторошні передбачення про інший фінал – кінець світу в грудні 2012 року, який пророкували майя. Своїми фільмами масла у вогонь успішно підливає Голівуд, підсилюючи уяву людей про глобальні катастрофи на Землі. На жаль, люди не розгортають Книгу книг – Біблію, яка розповідає не про кінець світу, а про кінець темряви, про кінець існування гріха і закоренілих грішників. Суди Божі відбуваються по всій Землі. У них звучить урочисте застереження: «Тому й ви будьте готові, бо Син Людський приходить у ту годину, про яку й не думаєте» (Матв. 24:44). Біблійні пророцтва попереджають, що Його Прихід не за горами. Незабаром Ісус прийде, щоб забрати на небо тих, хто чекає на Нього, а нерозкаяних грішників, як Содом і Гоморру, знищить у вогні вічному. Ось чому Бог зволікає з покаранням, Він любить кожную людину, адже ми Його діти, Його творіння. Господь не бажає, щоби хтось із нас був знищений разом із гріхом. Чи прийде з покаанням в Його обійми ще одна душа, яка страждає? Бог не просить нас зараз, як перед потопом, будувати ковчег чи спасатися в доріжках саркофагах. Йому потрібні ми, наша довіра, наша взаємна любов. Він прагне увійти в моє серце, щоб очистити його від гріха і приготувати до життя на Небесах.

ЧАС

Дар'я Лугова

*У нашій мові
є багато слів.*

*Деякі з них
викликають
у нас особливі
емоції, асоціації,
як позитивні, так
і негативні.
Одне з таких
слів – «час».*

Час – це щось невидиме, його не візьмеш у руки і не виміряєш, але він є, хоча його й не помічаєш. Він летить собі, не зупиняючись. Він неспинний, але ми можемо зупинитися. Навіщо? Щоб побачити, зрозуміти, відчути та змінити щось у своєму житті або піти далі. У кожного свій шлях, свій вибір.

Час – це те, чого нам дуже не вистачає. Як би рано ти не прокинувся, як би пізно ти не ліг спати – ти не встигнеш зробити усі важливі й термінові справи, адже так багато потрібно встигнути: сім'я, відпочинок, Інтернет, діти, робота, поїздка на дачу, а ще – винести сміття, написати звіт, привітати друга зі святом, перевірити пошту, вибрати подарунок доньці на день народження...

І так цілісний день, кожен тиждень, кожен місяць. Так і минає наше життя. Справи-справи-справи, відпочинок і знову справи й турботи. Але чи такі вже вони важливі, ці невідкладні питання життя та смерті? Невже не можна відсунути їх на другий план? Чи не можна ставитися до них простіше, з розумінням того, що в житті є багато важливіші речі, ніж заміна лампочки, яка згоріла?

Як же знайти в шаленому темпі нашого життя хоча б кілька хвилин для своїх близьких?

Давайте згадаємо, що відбувається, коли вимикається світло. Це може стати проблемою для сучасної людини, адже без електроенергії ми не можемо довго зберігати продукти, користуватися Інтернетом, грати в комп'ютерні ігри чи дивитися улюблені фільми та серіали по телебаченню. Для багатьох людей відсутність електрики хоча б годину стає катастрофою місцевого масштабу. Що ж робити, коли немає світла?

Як чудово було б у той час, коли вулиця чи район занурені в темряву, знайти кілька старих свічок, запалити їх у вітальні та зібратися там усією родиною. У звичайні робочі дні навряд чи вдається так посидіти, а за таких обставин ви маєте час, щоб поспілкуватися. То чому ж не вимкнути світло навмисне? Старше покоління може розповісти про свої молоді роки, про цікаві випадки, які сталися в дитинстві, а молодь – про свої новини, інтереси та захоплення. Можна провести дискусію на цікаву тему, як наукову, так і біблійну, чи заспівати разом пісні, які виконували колись, до того, як отримали підвищення на роботі чи комп'ютер із новими іграми. А скільки є цікавих ігор, забутих, але тих, які не

втрапили свою головну рису, – вони не лише розвивають нашу ерудицію, але й дозволяють нам веселитися від душі. З власного досвіду знаю, що ви чудово проведете час із близькими і коханими людьми. Головне, щоб сімейну ідилію не порушували мобільні телефони. Може, краще їх «випадково» вимкнути?

Що ще допомагає нам прикрасити буденність нашого життя? Відпочинок: вихідні, канікули, відпустка. Це по-своєму чудовий час, хоча ми часто витрачаємо його на те, щоб закінчити справи, які не встигли зробити в будні. Прибирання, готування, прання, дача, город... А як чудово було б провести час на риболовлі, на пікніку з друзями, пограти, поплавати, поспілкуватися.

Зараз видається багато книг, проводиться багато семінарів на тему: «Організація себе і свого часу». Хтось радить усе планувати на місяці вперед, інші пропонують скласти список справ від найважливішої до найпростішої і робити їх відповідно до нього. Але, незважаючи на всі книги й семінари, час залишається дефіцитним товаром.

Коли не було літаків, потягів і швидких лайнерів, люди, здається, встигали набагато більше, ніж ми з вами зі всіма нашими можливостями. Вони

подорожували місяцями, щоб дістатися до місця призначення, листи йшли тижнями, щоб донести вістку до адресата, на відміну від сучасних електронних листів та sms-повідомлень.

На мою думку, кращим за всі тренінги та семінари є приклад, наведений у перших розділах Біблії. Це історія Адама та Єви. До гріхопадіння вони проводили свій час у праці, вивчаючи Боже творіння чи спілкуючись із Творцем, але що б вони не робили, вони робили це разом. Звичайно, після вигнання з Едемського саду Адаму довелося працювати більше й важче, але він не байдикував.

Це найкращий план, за яким ми можемо будувати своє життя, розподіляти свій час на навчання, роботу і спілкування з Богом. І все це ми повинні робити разом з нашою сім'єю. Бог мудрий і дав нам приклад для всіх ситуацій у нашому житті. Нам просто варто бути більш уважними і не забувати про те, що «для всього свій час, і година своя кожній справі під небом... усе Він прегарним зробив свого часу, і вічність поклав їм у серце, хоч не розуміє людина тих діл, що Бог учинив, від початку та аж до кінця... Я знаю, немає нічого в них кращого, як тільки радіти й робити добро у своєму житті» (Еккл. 3:1, 11, 12).

**Нам, родившимся в грозное время,
Надо древнюю веру хранить,
И нести вековечное бремя
На тяжелом, опальном пути.**

**Много званых, но избранных мало:
В жизни будущей меры не те.
Как бы низко ты, сердце, ни пало,
Есть надежда тебе во Христе.**

**В каждой жизни над мелочью серою
Есть и будут святые места.
Во Единую Троицу верую,
Исповедую сердцем Христа.**

**По плодам узнаются деревья,
По делам узнаются сердца.
В эти тяжкие годы кочевья
Будем чисты во имя Отца.**

*Владимир Диксон
1926 год*

Петті Фроезе
Нітхемука

«Господь дав,
Господь і взяв»
(Йов 1:21).

Створені для вічності

Навіть найсміливіших лякає думка про смерть. «Що чекає нас там, на іншому боці?» – так запитує себе кожна людина хоча б раз у житті, але конкретної відповіді ще нікому не вдалося отримати, адже «звідти» ще ніхто не повертався. Чи нормально помирати? Чому Бог спокійно дивиться на наші страждання?

Джон Тодд жив у XIX столітті. Коли він був ще дуже маленьким, його батьки померли і слуга тітки приїхав, щоб забрати хлопчика до неї. Для дитини це було важким випробуванням, але тітка зробила усе можливе, щоб Джону

було добре з нею, а також дала йому освіту. Вона дуже любила племінника. З часом Джон Тодд став священником. І коли він уже був дорослим, його тітка захворіла. Вона знала, що незабаром помре, і тому написала Джонові листа, у якому запитувала, чи чекає на неї щонебудь «там» після смерті, чи це просто кінець.

Джон відписав своїй тітці приблизно таке: «Коли померли мої батьки, Ви обіцяли бути для мене хорошою матір'ю. Забрати мене приїхав Ваш слуга, і ми вирушили в довгу дорогу. Коли стемні-

ло, мені стало дуже страшно, і я запитав слугу: «Як Ви думаєте, вона вже буде спати, коли ми приїдемо?» Він засміявся і сказав: «Не переживай, вона дочекається тебе. Ось побачиш – на вікні горітиме свічка». Так і сталося. Ми приїхали пізно вночі, і на вашому вікні горіла свічка. Ви запросили мене в їдальню і нагодували вечерю, а потім провели в мою кімнату й сиділи біля мого ліжка, поки я не заснув.

Богові можна довіряти, як і Вам, тітонько. Він буде біля Вашого ліжка, поки Ви не заснете, а потім, під час Свого Другого приходу, з любов'ю зустріне Вас на Небесах».

Страх смерті

Думка про смерть може нажахати нас, але усвідомлення, що можеш втратити того, кого любиш більше за життя, – ще гірше. Наша смертність – це факт, з яким доводиться миритися, і всі ми боремося з

мали померти. Бог не бажав їхньої смерті, адже Він створив їх для вічного життя, для того, щоб вони насолоджувалися творінням Його рук вічно. Біблія повідомляє, що Бог «вічність поклав їм у серце» (Еккл. 3:11). Ось чому смерть стає таким шоком незалежно від того, коли трапляється. Смерть здається неправильною, бо з самого початку її не було в планах відносно нашого життя.

Коли Ісус був на нашій Землі, Він мав хорошого друга Лазаря, котрий несподівано захворів і помер. Сестри Лазаря повідомили Ісуса про те, що брат захворів, але поки Він ішов, Лазар помер. У Біблії сказано, що Ісус «заплакав» (Івана 11:35). Він сумував разом із сім'єю Свого дорогого друга та оплакував втрату Лазаря. Смерть приносить багато болю тим, у кого вона забирає рідних людей, і нам доводиться набратися сили волі, щоб пережити це. Ісус також відчув цей біль, хоча знав, що воскресить Лазаря. Смерть змушує Бога страждати.

**Коли ви помрете,
Бог буде дуже сумувати
за вами, і ніхто не зможе
посісти ваше місце в Його
серці. Коли ж ви помрете,
Він збереже пам'ять про
вас у Своєму серці, адже
це ще не кінець.**

порожнечою, яку вона залишає нам, забираючи близьких людей.

«Господь дав, – і Господь узяв» (Йова 1:21). Хіба не так часто кажуть люди? Мені завжди дуже не подобалось те, у якому контексті використовують ці слова. Здається, що Бог дуже далекий, і Він зовсім ні цікавиться нами. Але це ж неправда. Смерть крає нам серце, але ми ніколи не замислюємося про те, що вона крає Боже серце також.

Коли Господь створив Адама та Єву, він заборонив їм їсти плоди одного дерева в саду. Після порушення заборони, вони

Сумний Бог

Бог сумує разом з нами, коли помирає той, кого ми любимо. Він не той «невблаганний жнець» з косою, який забирає від нас близьких. Бог – люблячий Отець, Який сумуватиме за нашими рідними навіть більше, ніж ми. Коли ви плачете, Він плаче разом з вами. Коли ви почуваетесь самотніми, те ж відчуває і Він. Навіть сумуючи ми не самотні.

Коли ви помрете, Бог буде сумувати за вами. Він буде сумувати за розмовами з вами. Господь буде журитися, що минув той час, коли Він посилав вам маленькі знаки уваги протягом дня, наприклад, прохолодний вітерець у густому натовпі, яскраву квітку в неочікуваному місці чи просто зелене світло світлофора по дорозі на роботу. А ще Він сумуватиме за побудовою стосунків з вами, за тим, як ви намагалися пізнати Його ближче... Господь більше не зможе спостерігати, як ви спите... Для Бога ви дорожчі, ніж дитина для матері, – адже ви знаєте, як мамі люблять своїх малюків! Коли ви помрете, Бог буде дуже сумувати за вами, і ніхто не зможе посісти ваше місце в Його серці.

Помирання переноситься складно, але Господь не дозволить вам долати це самому. Він буде міцно тримати вас за руку до останнього подиху. Бог міцно обійме вас на прощання і буде з нетерпінням чекати на нову зустріч. Коли ж ви помрете, Він збереже пам'ять про вас у Своєму серці, адже це ще не кінець.

День воскресіння наближається!

У Бога є один План, який виконав Ісус Своєю смертю на хресті. Ми помираємо як жителі цієї Землі, але настане день, коли Христос повернеться, щоб воскресити нас для вічного життя з Ним. У Біблії написано: «Адже Сам Господь з наказом, при голосі архангела і при Божій сурмі, зійде з неба, – і першими воскреснуть померлі в Христі. Потім ми, що живемо, які залишимося, разом з ними будемо підхоплені на хмари, на зустріч з Господом у повітрі, – і так завжди будемо з Господом» (1 Сол. 4:16, 17). Описані вище події будуть грандіозним видовищем. Адже це свято! Коли прийде час, Бог не чекатиме жодної хвилини, щоб якомога швидше з'єднатися з нами. Спочатку Він воскресить мертвих, я думаю тому, що не може дочекатися зустрічі

з ними. Він так довго прагнув зустрічі зі своїми близькими і дорогими друзями, що не буде її відкладати! Лише уявіть, якими щасливими ви будете, коли зустрінетеся з тими, хто помер дуже молодим, і ті, за ким ви дуже сумували, живі й здорові стоятимуть перед вами усміхаючись. Помножте це щастя на мільйон – і ви зрозумієте хоча б приблизно, що відчуватиме Господь у той день.

Смертю закінчується наше земне життя через гріхопадіння, але Бог створив нас не для смерті. Прислухайтесь до ніжного Голосу всередині вас, який каже, що дуже боляче і жорстко говорити «прощавай» коханим людям. Це Голос Божий, і Він нагадує вам про те, що Господь створив вас для вічності.

Ми багато чого пережили. Ми багато страждали. Ми прощались з близькими, які пішли від нас тоді, коли ми зовсім не були готові їх відпустити, і ми багато плакали. Але це ще не кінець, адже Господь ще не завершив Свій План. Бог створив нас для вічності, і якщо ми будемо будувати свої відносини з Ним, то саме це ми й отримаємо – вічність, щоб любити один одного, бути з тими, кого любимо, і надолужити втрачений у розлуці час. І знайте, що ніхто не чекає цього дня так, як Бог!

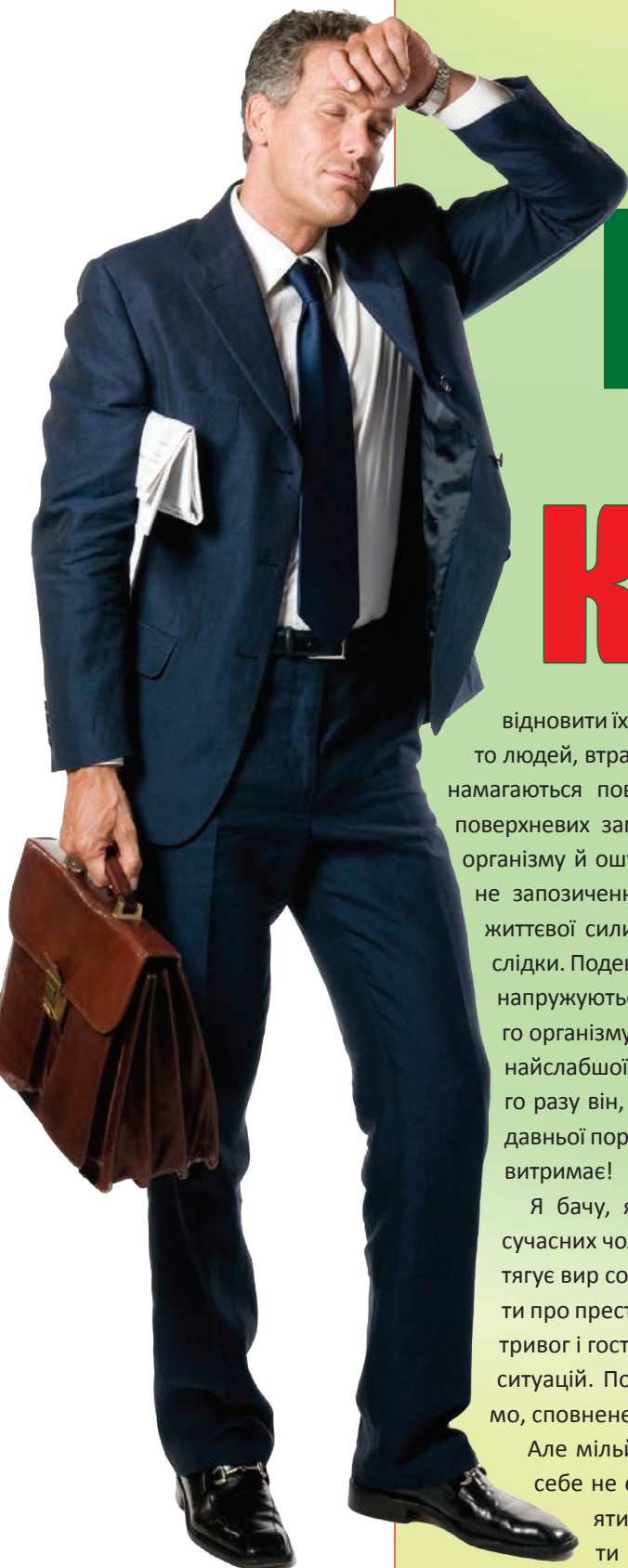
Як утішити того, хто втратив близьку чи рідну людину?

- По-перше, зрозумійте самі і поясніть йому/їй, що в цей час не є незвичним переживати сильні емоції, які не обов'язково будуть позитивними.
- Будьте чесними, мудро аналізуйте ситуацію, а головне – будьте собою.
- Не забороняйте плакати, сердитися чи навіть якийсь час сумувати.
- Не обов'язково добирати наймудріші чи «правильні» слова. Іноді тому, хто переживає втрату, ваша мовчазна підтримка та обійми будуть доречнішими.
- Не бійтеся говорити про померлого.

Джордж Вандеман

Кілька років тому була дуже популярною книга під назвою «Як ніколи не стомлюватися». Вона добре розповсюджувалася, адже втомлених людей у світі мільйони!

ЯК ПОДОЛАТИ ВТОМУ?

Кожна людина починає життя з певним запасом життєвої сили, життєвої енергії. Як тільки ми ці резерви вичерпаємо, відновити їх буде неможливо. Багато людей, втративши силу та енергію, намагаються повернути їх за рахунок поверхневих запасів з інших резервів організму й ошуковують самі себе. Кожне запозичення з глибших резервів життєвої сили залишає руйнівні наслідки. Подекуди захисні сили вкрай напружуються. А здоров'я людського організму залежить від здоров'я найслабшої його частини. І одного разу він, мов потерта мотузка з давньої португальської легенди, не витримає!

Я бачу, як напружені нерви у сучасних чоловіків і жінок, як їх затягує вир соціальних вимог, турботи про престиж, нескінченна низка тривог і гострих неконтрольованих ситуацій. Повітря, яким ми дихаємо, сповнене тривог і стресів!

Але мільйони людей змушують себе не спати, безперервно діяти, намагаються вирішити нагальну проблему за

допомогою спеціальних пігулок. Вони ігнорують червоне світло, яке запалює природа, і сліпо мчать у прірву.

Втома є застереженням природи про те, що життєво важливі сили майже вичерпані. Але люди ігнорують це попередження і знову-таки випивають ще одну чашечку кави, викурюють ще одну цигарку, ковтають ще одну пігулку, привчаючи у такий спосіб свою нервову систему брехати!

Ми втомилися: ось-ось не витримаємо і зірвемося. Чи ж не час замислитися над тим, що робить людину втомленою?

Звичайно, припущення, що можна ніколи не стомлюватися, вимагає уточнення, адже існує природна і цілком звичайна втома внаслідок фізичної праці – втома, яку легко компенсують гарним нічним сном. Але є втома, яку неможливо компенсувати у такий спосіб, – втома, котра спалює запаси життєвої енергії. Саме вона непокоїть нас. Саме такої втоми не повинно бути.

Що ж все-таки викликає хронічну втому? Що змушує людину мріяти якомога швидше зупинитися і відпочити до початку роботи? Чи знайоме вам таке відчуття? Чому деякі люди навіть довгоочікуване майбутнє життя уявляють як вічний відпочинок?

*«А ті, хто надію складає
на Господа, силу віднов-
лять, крила підіймуть,
немов ті орли, будуть
бігати і не потомляться,
будуть ходити і не помуча-
ються!» (Ісаї 40:31).*

Біблія не зображує майбутнє життя як вічне неробство. Прислухайтеся до цих слів: «А ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять, крила підіймуть, немов ті орли, будуть бігати і не потомляться, будуть ходити і не помучаться!» (Ісаї 40:31).

А чому б віддали перевагу ви: спокою чи відновленій силі? Бездіяльності чи оновленій енергії?

Я давно помітив, що деякі слова Біблії мають більше, ніж одне значення. Ісая описує картину майбутнього життя. Та хіба справедливо, що у ньому ті, хто бігають, не дуже втомлені, а ті, хто ходять, не надто слабкі?

Хтось може сказати: «Я дуже втомився. Ви натякаєте, що я можу розслабитися, коли вийду надвір і пробіжусь?»

«Так», – відповіли б вам шанувальники ходіння та бігу, тому що вони займаються цим регулярно і не втомлюються так швидко. Насправді ви втрачаєте силу від надмірного спокою, який збільшує хронічну втому.

Людина не повинна бути бездіяльною. Все у Божому Всесвіті перебуває у постійному русі. Закони природи, фізики, космосу – це закони руху.

Зірки і планети вічно рухаються по своїх орбітах. Земля обертається, звершуючи свій шлях навколо Сонця. Ріки впадають у моря. Хвилі моря б'ються у свої береги. У стовбурах дерев пульсують життєві соки. З'являється листя. Починається цвітіння. З-під землі пробивається трава. Своєю красою милують око неповторні квіти.

Все в світі діє, тріпоче і сповнене життя.

Навіть атоми, котрі визначають суть речовини, перебувають в постійному русі. То невже людина може бути неробою? Чи повинна вона прагнути того стану, коли кров у венах ліниво пульсує, викликаючи знесилення та зменшення об'єму м'язів?

Пасивність – ось від чого ви втомлюєтеся. Моя подруга розповідала, як вона у підлітковому віці потрапила в лікарню з діагнозом «скарлатина». Побачивши слабкий стан хворих, які протягом трьох тижнів лежали в ліжках, вона вирішила, що з нею такого не трапиться. Тому щовечора, коли вимикали світло, подруга робила гімнастику. За три тижні їй дозволили вставати. Вона зіскочила з ліжка та зіграла партію в настільний теніс без жодних ознак втоми – на подив свого лікаря!

Ні, я не збираюся рекомендувати вам випробувати її метод. Це може бути небезпечним. Але рух дійсно є принципово важливим для нашого здоров'я. Нестача фізичних вправ – ось від чого ви стомлюєтеся.

Ліки, які ви вживаєте для стимуляції активності, за допомогою

гато стимуляторів, з-поміж яких і кава, приховують загрозу звикання і навіть певної форми залежності.

Залежність від кави? Від кока-коли? Від пігулок? Є над чим замислитися!

Але ви кажете: «Мені необхідно вживати стимулятори, мені потрібно більше енергії. В іншому випадку я просто не зможу нормально жити і працювати».

*Пасивність –
ось від чого ви
втомлюєтеся.*

могою яких ви все продовжуєте щось робити, коли слід було б зупинитися, підсилюють вашу втоми так само, як і збуджувальні засоби на кшталт кофеїну у каві, чаю або кока-коли, та таблетки-стимулятори.

Хтось заперечить: «Але майже всі користуються одним із цих засобів».

Так, але я вважаю, що збуджувальні засоби рано чи пізно підведуть вас, тому що завжди є реакція. Після збудження завжди настає пригнічення. Збуджена оманливим шляхом нервова система черпає сили із запасів життєвої енергії. Тимчасове нахнення змінюється депресією. Знесилення, котре неодмінно настане після цього, буде залежати від того, скільки бадьорості ви отримали за допомогою того чи іншого стимулятора.

Таблетки-стимулятори можуть виглядати досить невинно. Завдяки їм ви можете почуватися напрочуд добре – спочатку. Але рано чи пізно ці хімічні «добрива» зрадять вам. Звичайно, ба-

Так. Та чи знаєте ви, що існують ефективні стимулятори без жодних побічних ефектів? Звичайно, ви не знайдете їх на полицях аптеки. Наприклад, гарячий душ вранці, котрий завершується потоком холодної води.

Нещодавно я проводив зустрічі в одному з містечок на сході країни, і одну з них присвятив цій темі, трохи розрекламувавши дію холодного душу. Наступного вечора мені передали записку:

«Шановний пасторе Вандеман, сьогодні вранці мій чоловік сказав: “Якщо ти почуєш крики і побачиш щось синє, що буде пробігати повз тебе, то це буду лише я. Я збираюся прийняти холодний душ”.

Ну ось він спробував. І я дуже рада, що ви зупинилися там, де ви зупинилися».

Напевно, я забув минулого разу запропонувати гарячий душ!

Загалом, якщо ви хочете збадьоритися, спробуйте нетривалий холодний душ. А потім обирайте біг, велосипед, ходіння.

*Нас втомлює
гнів, ненависть.
Проте любов
оновлює.
Любов омолоджує. Любов
зцілює. І весь
організм перетворюється.*

Можна по-працювати в саду, зробити фізичні вправи на свіжому повітрі. Все що завгодно.

Все це належить вам безкоштовно, завдяки ньому ви отримаєте енергію та бадьорість без будь-яких побічних ефектів.

Тепер подумайте про дієту. Можливо, неправильна дієта – це те, від чого ви втомлюєтеся?

Або сформулюйте запитання по-іншому: чи допомагає правильна дієта зменшити втому? Я думаю, що так.

Звернімося до свідомості. Депресія – ось ще одна з причин втоми. Можливо, найголовніша. Втомлює тривога. Невдоволення, сумніви, тривоги, страх, біль, сімейні проблеми – все це призводить до знищення життєвих сил і не тільки втоми, але навіть хвороби та смерті.

З іншого боку, мужність, віра і надія спонукають до швидшого одужання і продовження життя. Як сказав мудрець: «Серце радісне добре лікує, а пригноблений дух сушить кістки» (Прий. 17: 22).

Не дивно, що нас втомлює гнів, ненависть. Проте любов оновлює. Любов омолоджує. Любов зцілює. І весь

організм перевтілюється.

Автор, якому я довіряю, пише: «Любов, якою Христос наповнює все існування, – це живильна сила. Торкаючись усіх життєво важливих органів – мозку, серця, нервів, – вона лікує їх. Завдяки їй найвищі енергії буття перетворюються на діяльність. Любов звільняє душу від почуття провини і смутку, від тривоги і турбот, які підточують її життєві сили. З нею приходять спокій і безтурботність. Вона дає душі радість, яку не може знищити ніщо земне».

Ісус сказав: «І будеш любити свого ближнього, як самого себе».

А якщо ці слова – не настанова, а своєрідний рецепт? А якщо вони означають: люби або загинеш?

Так, провинна також викликає втому. Вона підточує життєві сили, відбирає душевну гармонію. Багато хто божеволів через безкінечні нав'язливі докори сумління. Якщо занадто довго ігнорувати провинну, вона отруїть джерела життя. Провинна може бути смертельно небезпечною.

Мені відомо, що Зігмунд Фрейд, незважаючи на досягнення в галузі психіатрії, якось заявив, що, створивши совість, Господь отримав догану за недбало виконану роботу. Фрейд в усьому вбачав руйнівний вплив провини, і тому не міг нічого зрозуміти. Він сподівався вилікувати високу температуру, викидаючи термометр, а його численні послідовники намагаються вилікувати провинну тим, що ігнорують совість, роблячи її козлом Азazelя (рос. козлом отпущения) людських хвороб.

Але провинну не так-то й легко відкинути. Сумління нелегко приспати. Внутрішні конфлікти неминучі.

Повторюю, провинна – ось те, від чого ви втомлюєтеся. Але Спаситель каже: «Я тебе також не засуджую. Іди й відтепер більше не гріши». І це все змінює.

Спокій! Хто не потребує його у важкі часи? І ви отримаєте його. «Прийдіть до Мене всі втомлені та обтяжені, – і Я заспокою вас! Візьміть Моє ярмо на себе і навчіться від Мене, бо Я лагідний і покірний серцем, – і знайдете спокій своїм душам. Бо Моє ярмо любе і Мій тягар легкий!» – сказав Ісус Христос (Матвія 11: 28–30).

Я щиро вірю, друже мій, що ці слова допоможуть вирішити будь-які фізичні, психічні та духовні проблеми людини. Можливо, вони здаються дуже простими, щоб бути дієвими. Проте ці слова ще ніколи нікого не зраджували.

Ви скажете: «Мені потрібен такий душевний спокій понад усе на світі! Як отримати його?».

Це неважко і не таємниця. Це може зробити кожна людина. Позбудьтеся будь-якого напруження. Знищіть усі перешкоди і дозвольте Спасителеві зцілити вас.

І Він зробить це. Ви знайдете спокій навіть на нашій грішній землі. Сила Христа прощає, очищує і зцілює нас, дозволяючи жити у фортеці миру і спокою. А провинну, егоїзм, страх і все те, що виснажує вашу свідомість, залиште біля підніжжя хреста і ніколи більше не підіймайте!

Затримай подих!

Один чоловік у дитинстві товаришував із дідусем-сусідом. Але минав час – і він вступив до коледжу, потім з'явилися захоплення, робота та особисте життя. Кожну хвилину молодий чоловік був зайнятий, отож, не встигав подумати про минуле й поспілкуватися з рідними.

Одного разу він дізнався, що сусід помер. У цю мить чоловік раптом згадав: дідусь багато чому навчив його, намагаючись замінити батька, який загинув. Почуваючи себе винним, чоловік приїхав на похорон.

Увечері після поховання він зайшов у порожній дім покійного. Усе було так, як і багато років тому... Лише маленька золота коробочка, у якій, за словами старого, зберігалася найцінніша для нього річ, зникла зі столу. Чоловік постояв ще трохи й покинув дім.

Але за два тижні він отримав посылку. Побачивши на ній прізвище сусіда, чоловік здригнувся і відкрив коробку. Усередині лежала та сама золота коробочка, а у ній – золотий кишеньковий годинник із гравіюванням: «Дякую за час, проведений зі мною».

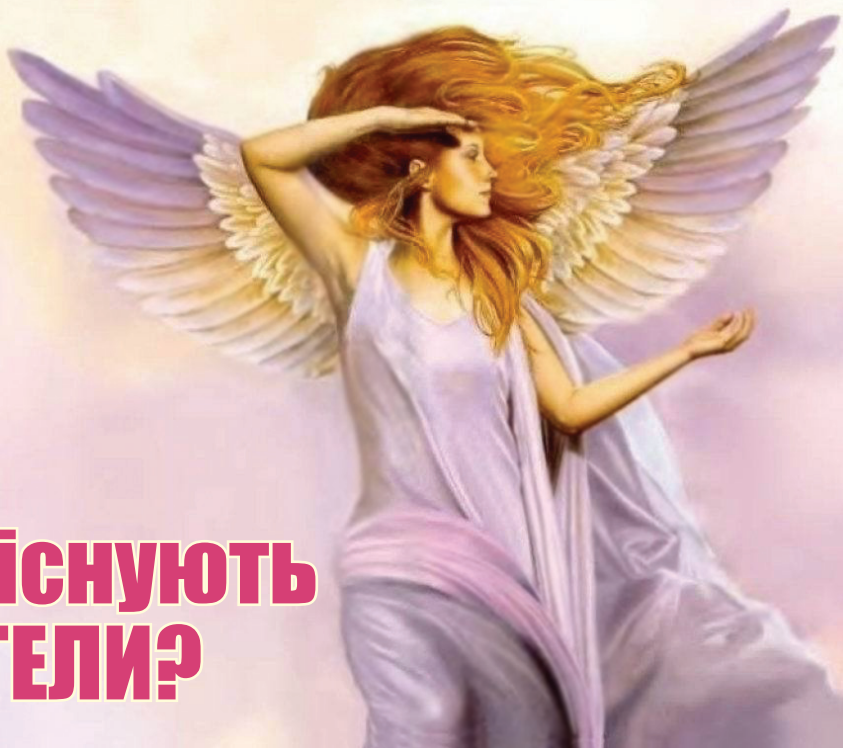
Відтоді чоловік намагався якомога більше часу приділяти дружині та синові.

Життя вимірюється не кількістю подихів, а миттєвостями, котрі змушують нас затримати подих. Ми не вміємо керувати часом, але ми можемо почати жити просто зараз і цінувати кожну хвилину, кожну мить...

Алехандро Буйон

Чи існують АНГЕЛИ?

«Тебе зло не спіткає, і до намету твого вдар не наблизиться, бо Своїм Ангелам Він накаже про тебе, щоб тебе пильнували на всіх дорогах твоїх, – на руках вони будуть носити тебе, щоб не вдарив об камінь своєї ноги!» (Псал. 91:10-12).

Роза продає книги й тому змушена часто переїжджати з місця на місце, використовуючи різні види транспорту. Нещодавно вона найняла для цього невелику вантажівку. Спочатку все складалося ніби нормально, однак потім вона зауважила, що натяки водія ставили її у двозначне становище. Думки водія легко було розгадати. Він почав зі слів, а потім перейшов до дій: звернув з автотраси, зупинився у віддаленому місці і спробував заволодіти нею, абсолютно не звертаючи уваги на сльози нещасної жертви. Усе було втрачено. Точніше, було б втрачено, якби раптом не з'явився високий чоловік і не постукав у двері кабіни вантажівки. Злякавшись, водій відпустив Розу і втік.

Дівчина попросила незнайомця провести її до автомагістралі. Тут захисник наляканої дівчини зупинив для неї автомобіль і запевнив, що їй не варто нікого боятися, а потім зник, мов за змахом чарівної палички.

Роза розповідала мені цю історію зі сльозами на очах. «Я знаю, це був ангел», – переконливо стверджувала вона.

Справді, чи існують ангели? Чомусь же людство стало звертати увагу на цих небесних істот. Сьогодні існує цілий напрям у богослов'ї, який отримав назву «ангелологія». Ця тема породжує сьогодні найрізноманітніші ідеї, їй присвячують музику, книги, фільми. Власне визначення дають їй прихильники НЛО, езотерики та спірити. Раціоналісти заперечують існування ангелів. Ну а що про це говорить Святе Письмо? Воно зображає їх як Божих по-

сланців: ангел, котрий прилетів у пустелі до Агарі, щоб підтримати її (Бут. 21:17), два ангели, які відвідали Авраама (Бут. 18) і Лота (Бут. 19).

В інших випадках Біблія зображає їх як вартових – ангели охороняють вхід до Едемського саду (Бут. 3:24) – або тлумачів – ангел пояснив пророку Даніїлові видіння (Дан. 8:16).

Книга Об'явлення згадує про ангелів 32 рази. Описуючи престол Божий, Іван вказує, що навколо нього було «чотири істоти, повні очей спереду і ззаду... перша жива істота була подібна до лева, а друга істота подібна до теляти, а третя істота мала таке обличчя, як у людини, а четверта істота – подібна до орла в польоті» (Об'явл 4:6, 7).

Зверніть увагу, що тут описані чотири види істот, а не конкретно ангели. Проте в Старому Завіті ми знаходимо, що пророку Єзекиїлю також було видіння небесного престолу, і що він теж бачив цих чотирьох живих істот і назвав їх херувимами (Єзек. 1 і 10).

Ці істоти «повні очей спереду і ззаду». Чому? Згадайте, що вони знаходяться навколо престолу Божого в момент суду. Це момент підбиття підсумків. Усе виходить на світ. Нічого не залишиться прихованим, і немає кращого символу пильності, ніж очі. Старий Завіт підтверджує: «Цар сидить на суддевім престолі, всяке зло розганяє своїми очима» (Прип. 20:8). А Давид додає: «Господь у святім Своїм храмі, Господь – престол Його на небесах, бачать очі Його, повіки Його випробовують людських синів!» (Псал. 10:4).

Чотири образи ангелів

Але чому описувані в Об'явленні чотири істоти схожі на лева, на теля, на людину і на орла?

Юдейські рабини тлумачили значення цих символів, стверджуючи, що «найбільш піднесена з цих живих істот – це людина, представником птахів є орел, домашньої худоби – теля, а звірів пустелі – лев. Усі вони отримали реальний опис – величезне зображення, всі вони близькі Богу» (D. Nam, The «Throne of God» Motif in the Hebrew Bible, p. 112).

Це означає, що ці херувими являють собою найважливіших живих істот. Продовжуючи думку, можна сказати, що кожен з цих символів виконує функцію ангелів. Лев – уособлення сили та сміливості, це цар звірів. І тому в багатьох життєвих обставинах, коли ви відчуваєте себе беззахисними, ви можете розраховувати на силу і сміливість, яку вам можуть дати ангели.

Теля, або бик, – це символ гідності й працьовитості. Ви відчували коли-небудь втому і непереборне бажання покинути все? Перед вами настільки складна справа, що ви побоюєтеся, що не впораєтеся з нею? Попросіть у ангелів сили, і ви отримаєте її, коли вам буде здаватися, що у вас більше її не залишилося.

Що символізує – людина? Мудрість, знання, здатність знайти найкраще рішення. Можливо, ви перебуваєте в ситуації, коли вам вкрай необхідна мудрість, щоб на щось зваяжитися? Зверніться до Господа, нехай Він пошле вам ангела, який допоможе знайти своєчасне і правильне рішення.

Орел у польоті! Такою представлена четверта жива істота. Орел – це символ виняткової швидкості. Чи доводилося вам перебувати на краю прірви в автомобілі, який вийшов із-під контролю? Хіба ви не відчували, як немов невидимі руки розвертали його, аби вберегти вас від смертельної катастрофи? Це був ангел Божий, який прийшов на ваш інстинктивний вигук: «Господи, допоможи!»

Пророк Єзекіїль стверджує, що ангели навколо престолу Божого «бігали й верталися, немов блискавка» (Єзек. 1:14).

Ангели Божі

Ангели – це духовні істоти, створені ще до появи землі. Вони брали участь у великій боротьбі Люцифера проти Христа. Ворогові вдалося одурити й привернути до себе третю частину ангелів, які були скинені разом із ним на цю землю. Однак більшість із них зберегли вірність Богові й сьогодні слугують засобом спасіння та допомоги дітям Божим. «Ангел Господній табором стає кругом тих, хто боїться Його, – і визволяє їх», – стверджує псаломспівець, Давид (Псал. 34:8).

В останніх розділах історії цього світу ангели виконують дуже важливу місію, пов'язану з долею людей. Наприклад, хто вони, ці чотири ангела, «що стояли на чотирьох кутах землі. І вони тримали чотири вітри землі, щоб не дув вітер ні на землю, ні на море, ні на жодне дерево» (Об'явл. 7:1)? Чи не значить це, що ангели оберігають світ від остаточного руйнування, яке загрожує людям? Хіба вас не тішить, коли ви дізнаєтесь, що ангели Господні, навіть якщо люди не вірять у них, завжди перебувають поряд із ними навіть у найважчі моменти життя?

Ангел спасає Петра

Коли християнська Церква тільки зароджувалася, Ірод наказав убити всіх дітей Божих. Серед них був Яків, який загинув від меча. Для народу Божого це був страшний час переслідувань. Петро теж був схоплений. Його охороняли, мов найнебезпечнішого злочинця, чотири групи солдатів по чотири людини в кожній. Такий ворог. Зрозумівши, що нічого не може вдіяти з Ісусом Христом, він зганяє злість на Його послідовників. Єдиний їхній злочин полягав у тому, що вони поклонялися істинному Богу та підпорядковувалися Його Слову.

Подивіться, що говорить Святе Письмо про захисні дії ангелів: «...тієї ночі Петро спав між двома воїнами, скований двома залізними ланцюгами, і вартіві перед дверима стерегли в'язницю. І ось Господній ангел став перед ним, і світло засяяло в кімнаті. Штовхнувши Петра в бік, він підвів його, кажучи: Швидко вставай! І поспідали залізні кайдани з його рук. А ангел сказав йому: Підпережися і взуй своє взуття! Тож він зробив це. І

каже йому: Зодягнися у свій одяг і йди за мною! Вийшовши, він попрямував за ним, не знаючи, чи те, що відбувається через ангела, є дійсністю, – бо думав, що бачить видіння. Минувши першу й другу сторожі, вони прийшли до залізної брами, що вела до міста, – вона сама собою їм відчинилася. Вийшовши, проминули одну вулицю, – і раптом ангел відступив від нього. Отамившись, Петро сказав: Нині твердо знаю, що Господь послав свого ангела і вирвав мене з рук Ірода й від усього, чого сподівався юдейський народ» (Дії 12:6-11).

З цієї розповіді ми можемо зробити висновок, що ангели здатні діяти поза рамками фізичних законів, проникати через стіни і залізні ворота та вчиняти інші дії, абсолютно неможливі з погляду звичайної людини.

Поруч із вами завжди є ангел

Найпрекрасніше те, що поруч із вами завжди є ангел. З першого дня від вашого народження він супроводжує вас. Іноді він позбавляє вас від смерті, а ви навіть не помічаєте цього.

Невидимі руки постійно оберігають ваше життя і життя вашої родини. Ворог може наблизитися до вас і спробувати знищити вас, проте ангел Господній завжди охороняє вас.

Недавно одна жінка звернулася до мене з проханням про допомогу, бо вважала, що їй наврочила своїм чаклунством коханка її чоловіка. Відтоді, як чоловік покинув її та пішов до іншої жінки, яка зналася з нечистою силою, в її житті стало все погано. Поговоривши і втішивши її, я прочитав їй псалом: «Тебе зло не спіткає, і до намету твого удар не наблизиться, бо Своїм Ангелам Він наказав про тебе, щоб тебе пильнували на всіх дорогах твоїх, – на руках вони будуть носити тебе, щоб не вдарив об камінь своєї ноги!» (Псал. 90:10-12).

Чого боятися, якщо присутність ангелів Божих гарантує безпеку вам і вашій родині?

У дні кінця світу, коли діти Господні знову починають зазнавати переслідувань за те, що живуть за настановами Святого Письма, ангели Божі допоможуть у часи жорстоких переслідувань. Хіба все це не привід для того, щоб подякувати Господові та зберігти Йому вірність?

Час

Час не минає даремно і не котиться без будь-якого впливу на наші почуття: він творить у душі дивовижні справи.

*Аврелій
Августин Блаженний*

З-поміж усіх речей час найменше належить нам, і нам найбільше його не вистачає.

Ж. Бюффон

Поважайте годину, яка триває, і сьогоднішній день! Поважайте кожну окрему хвилину, бо вона помре і ніколи не повториться.

Я. Корчак

На крилах часу відлітає печаль.
Терпіння і час дають більше, ніж сила чи пристрасть.

Жан де Лафонтен

Родюча нива, велика сила та великі
можливості – ось що таке час.

Т. Манн

Лише час не втрачає часу.

Ж. Ренар

Хто спішить, той людей насмішить.

Українське прислів'я

